OLYMPENS HJÄLTAR

Den försvunne hjälten

OLYMPENS HJÄLTAR

DEN FÖRSVUNNE HJÄLTEN

BOK I

RICK RIORDAN

Översättning av Ylva Spångberg

BONNIER CARLSEN

OLYMPENS HJÄLTAR - DEL 1 - DEN FÖRSVUNNE HJÄLTEN
Text copyright © 2010 Rick Riordan
All rights reserved.
Först utgiven i USA av Disney • Hyperion Books,
an imprint of Disney Book Group
Originalets titel: THE HEROES OF OLYMPUS – THE LOST HERO
Permission for this edition was arranged through
the Nancy Gallt Literary Agency and Ia Atterholm Agency, Malmö.
Utgiven på svenska av Bonnier Carlsen Bokförlag, Stockholm 2015
Översättning: Ylva Spångberg
Omslagsillustration © Jonas Åkerlund 2015
Typsnitt: Indigo, Trajan och Copperplate
Grafisk form: Bonnier Carlsen
ISBN 978-91-638-8286-9
Tryckt av ScandBook, Falun 2015

www.bonniercarlsen.se

Till Haley och Patrick, som alltid får höra historierna först.
Utan dem skulle Halvblodslägret inte finnas.

I

JASON

JASON HADE en urusel dag redan innan han fick starkström genom kroppen.

Han vaknade upp i bakersta sätet på en skolbuss. Han visste inte riktigt var han var, och han höll en tjej han inte kände i handen. Just det var i och för sig inte så fel. Tjejen var söt, men han fattade inte vem hon var eller vad han gjorde här. Han sträckte på sig, gnuggade sig i ögonen och försökte tänka.

Tjugo, trettio andra personer vräkte sig i sätena framför honom, lyssnade på musik, pratade eller sov. Allihop såg ut att vara ungefär lika gamla som han själv ... Femton? Sexton? Okej, nu började det bli läskigt. Han visste inte hur gammal han var.

Bussen skramlade fram på en ojämn väg. Utanför fönstren rullade en öken förbi under en klarblå himmel. Jason var nästan säker på att han inte bodde i en öken. Han försökte tänka efter ... Det sista han mindes ...

Tjejen kramade om hans hand. ”Hur är det, Jason?”

Hon var klädd i urblekta jeans, vandringskängor och en snowboardjacka av fleece. Hennes chokladbruna hår var ojämnt och flikigt klippt, och hon hade tunna flätor i det.

Hon var osminkad, som om hon försökte låta bli att dra uppmärksamheten till sig, men det funkade inte. Hon var otroligt snygg. Hennes ögon växlade färg nästan som ett kalejdoskop – bruna, blå, gröna.

Jason släppte hennes hand. ”Alltså, jag vet inte . . .”

Längst fram i bussen ropade en tränare: ”Okej, snuttungar, hör på nu!”

Han var uppenbarligen tränare. Han hade en basebollkeps nerdragen i pannan, så att man nätt och jämnt såg hans lysande små ögon. Han hade ett glest bockskägg och buttert ansikte, som om han hade ätit nånting mögligt. De muskulösa armarna och bröstet svällde under en orange tennisröja. Träningsbyxorna i nylon och Nikeskorna var oklanderligt vita. I en rem om halsen hängde en visselpipa, och en megafon satt fastknäppt i bältet. Han skulle ha sett ganska läskig ut om han inte hade varit hundrafemtio centimeter lång. När han ställde sig upp i mittgången ropade en av eleverna: ”Ställ dig upp, Hedge!”

”Jag hörde dig!” Tränaren såg sig forskande omkring efter missdådaren. Sen fastnade hans blick på Jason, och han såg ännu argare ut.

En stöt löpte längs Jasons ryggrad. Han var säker på att tränaren förstod att han inte hörde hemma här. Snart skulle han säkert ropa upp Jason och kräva att få veta vad han gjorde på den här bussen – och Jason hade ingen aning om vad han skulle svara.

Men Hedge tittade bort och harklade sig. ”Vi är framme om fem minuter! Håll ihop med era kamrater. Tappa inte bort svarsbladen till uppgifterna. Och om nån av er, mina rara små snuttungar, gör nåt dumt på den här resan, så

ska jag personligen skicka tillbaka er till skolan den hårda vägen."

Han tog upp ett basebollträ och låtsades slå ett frivarv.

Jason sneglade på tjejen som satt bredvid honom. "Får han verkligen säga så där till oss?"

Hon ryckte på axlarna. "Det gör han alltid. Det här är Wilderness School. 'Där eleverna är djur'."

Hon sa det som om det var ett välbekant skämt.

"Det måste ha blivit nåt fel här", sa Jason. "Jag borde inte vara här."

Killen framför honom vände sig om och skrattade. "Visst, mannen. Vi har åkt dit på falska anklagelser allihop! Jag har inte rymt sex gånger. Piper har inte snott nån BMW."

Tjejen rodnade. "Jag stal inte den där bilen, Leo!"

"Nej visst nej, Piper, det hade jag glömt. Vad var det nu du sa: Du 'övertalade' bilhandlaren att låna ut den till dig?" Han tittade på Jason med höjda ögonbryn som sa *Visst är hon otrolig?*

Leo såg ut som en latinamerikansk tomtenisse, med lockigt, svart hår, spetsiga öron, glatt och barnsligt ansikte och ett lurigt leende som med en gång upplyste om att man inte skulle låta den här killen ha med tändstickor eller vassa föremål att göra. Hans långa, flinka fingrar rörde sig hela tiden – han trummade på sätet, la håret bakom öronen, plockade med knapparna på militärjackan. Antingen var killen speedad av naturen eller också hade han tryckt i sig så mycket socker och koffein att en vattenbuffel skulle ha fått en hjärtattack av det.

"Jag hoppas att du har ditt svarsblad", sa Leo, "för jag vek ett pappersplan av mitt för flera dagar sen. Varför tittar du så där på mig? Är det nån som har ritat i mitt ansikte igen?"

”Jag känner inte dig”, sa Jason.

Leo gav honom ett brett flin. ”Säkert. Jag är inte din bästa kompis. Jag är hans onda klon.”

”Leo Valdez!” skrek Hedge längst fram i bussen. ”Har ni några problem där bak?”

Leo blinkade åt Jason. ”Kolla här.” Han vände sig framåt. ”Förlåt mig, coach! Jag har lite svårt att höra dig. Kan du vara snäll och använda megafonen?”

Hedge grymtade som om han var glad över att få en förevändning. Han tog loss megafonen ur bältet och fortsatte att dela ut förhållningsorder, men hans röst lät som Darth Vaders. De andra i bussen bröt ihop. Tränaren försökte igen, men den här gången skrällde megafonen: ”Kossan säger mu!”

Alla eleverna tjöt, och tränaren slängde ifrån sig megafonen. ”Valdez!”

Piper kvävde ett skratt. ”Herregud, Leo, hur gjorde du det där?”

Leo drog fram en liten stjärnskruvmejsel ur ärmen. ”Jag har mina talanger.”

”Allvarligt talat”, vädjade Jason. ”Vad gör jag här? Vart ska vi?”

Piper rynkade pannan. ”Menar du allvar, Jason?”

”Ja! Jag har ingen aning . . .”

”Äh, han driver med oss”, sa Leo. ”Han försöker bara ge igen för det där med raklöddret på gräddbakelsen.”

Jason stirrade oförstående på honom.

”Nej, jag tror att han menar allvar.” Piper försökte ta hans hand igen, men han drog åt sig den.

”Förlåt”, sa han. ”Jag är inte . . . Jag kan inte . . .”

”Det avgör saken!” skrek Hedge längst fram i bussen.

”Bakersta raden har just anmält sig som frivillig att städa upp efter lunchen!”

Alla de andra hurrade.

”Vilken överraskning”, muttrade Leo.

Men Piper höll blicken fäst på Jason, som om hon inte kunde bestämma sig för om hon var sårad eller orolig. ”Har du slagit i huvudet eller nåt? Vet du verkligen inte vilka vi är?”

Jason ryckte hjälplöst på axlarna. ”Det är ännu värre. Jag vet inte vem *jag* är.”

Bussen släppte av dem framför en stor, röd byggnad. Den såg ut som ett museum, men den låg mitt ute i ödemarken. Det kanske var vad det var, tänkte Jason: nationalmuseet i Ingenstans. En kall vind blåste över öknen. Jason hade inte tänkt på vad han hade på sig, men det var inte på långa vägar tillräckligt varmt: jeans och gymnastikskor, t-shirt och en tunn, svart vindtygsjacka.

”Då kör vi en snabbkurs för mannen med minnesförlusten”, sa Leo med ett hjälpsamt tonfall, som fick Jason att tro att den inte skulle bli till nån hjälp alls. ”Vi går på ’Wilderness School’ . . .” Leo gjorde citattecken i luften. ”Och det betyder att vi är ’problembarn’. Våra familjer, eller en domstol eller nån, bestämde att vi var för jobbiga och skickade iväg oss till detta underbara fängelse – ursäkta mig, ’internatskola’ – i Bondhåla, Nevada, där vi får lära oss såna nyttiga färdigheter som att kunna springa en mil om dagen genom kaktusarna och binda blomsterarrangemang! Och när de slår på stort får vi åka på ’utvecklande’ studieresor med Hedge, som håller ordning med sitt baseballträ. Börjar du komma ihåg det här nu?”

”Nej.” Jason sneglade ängsligt på de andra: ungefär tjugo

killar och hälften så många tjejer. Ingen av dem såg ut som nån förhärdad brottsling, och han undrade vad de allihop hade gjort för att dömas att skickas till en skola för ungdomsbrottslingar och varför han hade buntats ihop med dem.

Leo himlade med ögonen. ”Du tänker inte ge dig, va? Okej, vi tre började här samtidigt, den här terminen. Vi är världens bästa kompisar. Du gör allt jag säger till dig och ger mig din efterrätt och gör mina läxor …”

”Leo!” fräste Piper.

”Ja, ja. Glöm det där sista. Men vi *är* vänner. Nåja, Piper är lite mer än vän med dig, de senaste veckorna har …”

”Leo, lägg av!” Piper blev röd i ansiktet. Jason kände hur han själv blev het om kinderna. Om han var ihop med en tjej som Piper, så borde han komma ihåg det.

”Han har fått minnesförlust eller nåt”, sa Piper. ”Vi måste säga till nån.”

Leo fnös. ”Vem då – Hedge? Han skulle försöka bota Jason genom att drämma till honom i skallen.”

Tränaren stod framför gruppen, röt order och blåste i visselpipan för att hålla pli på sina elever, men med jämna mellanrum vände han sig bakåt mot Jason och blängde.

”Leo, Jason behöver hjälp”, envisades Piper. ”Han har fått hjärnskakning eller …”

”Du, Piper.” En av de andra killarna sackade efter så att han kom jämsides med dem på vägen mot museet. Den nya killen klämde sig in mellan Jason och Piper och puttade undan Leo. ”Prata inte med de här stolpskotten. Du och jag ska jobba ihop, har du glömt det?”

Den nya killen hade mörkt hår klippt som Stålmannens, djup solbränna och tänder så vita att det borde ha suttit en

varningsskylt på dem: STIRRA INTE RAKT PÅ TÄNDERNA. DET KAN RESULTERA I PERMANENT BLINDHET. Han hade på sig en Dallas Cowboys-tröja, jeans och boots, och han log som om han var Guds gåva till världens alla kvinnliga ungdomsbrottslingar. Jason hatade honom direkt.

”Försvinn, Dylan”, muttrade Piper. ”Jag har inte bett om att få jobba ihop med dig.”

”Kom igen nu, Piper. Det här är din turdag!” Dylan stack armen under hennes och släpade in henne genom ingången till museet. Piper kastade en sista blick över axeln, som om hon försökte skicka ett SOS.

Leo reste sig upp och borstade av sig. ”Jag hatar den där killen.” Han erbjöd Jason sin arm, som om de skulle tåga in tillsammans. ”Jag heter Dylan. Jag är så cool att jag vill vara ihop med mig själv, men jag fattar inte hur det ska gå till! Vill du vara ihop med mig i stället? Du har sån tur!”

”Leo”, sa Jason, ”du är knäpp.”

”Jo, du brukar säga det.” Leo flinade. ”Men om du verkligen har glömt mig, så kan jag dra alla mina gamla skämt en gång till. Kom nu!”

Om det här var hans bästa vän, tänkte Jason, så var hans liv rätt jobbigt. Men han följde med Leo in i museet.

De gick genom byggnaden. Här och där stannade de för att Hedge skulle få föreläsa för dem genom megafonen, som ibland fick honom att låta som en Sithlord och ibland gav ifrån sig lösryckta kommentarer, som ”Grisen säger nöff”.

Leo plockade hela tiden fram muttrar, skruvar och piprensare ur fickorna på sin militärjacka och satte ihop dem, som om han var tvungen att ständigt hålla händerna sysselsatta.

Jason var för förvirrad för att ägna mycket uppmärksamhet åt de föremål som visades, men allt handlade om Grand Canyon och hualapaistammen, som ägde museet.

Några av tjejerna tittade hela tiden bort mot Piper och Dylan och fnissade. Jason misstänkte att de tjejerna var det populära gänget. De hade likadana jeans, rosa toppar och så mycket smink att det skulle ha räckt till en hel Halloweenfest.

En av dem sa: ”Du Piper, är det din stam som driver det här stället? Kommer du in gratis om du dansar en regndans?”

De andra tjejerna skrattade. Till och med Pipers så kallade kamrat Dylan blev tvungen att hålla tillbaka ett flin. Ärmarna på Pipers snowboardjacka dolde hennes händer, men Jason fick en känsla av att hon hade knutit nävarna.

”Min pappa är cherokes”, sa hon. ”Inte hualapai. Men man måste förstås ha minst en hjärncell för att förstå skillnaden, Isabel.”

Isabel spärrade upp ögonen i låtsad förvåning, så att hon såg ut som en uggla med ett gravt sminkberoende. ”Oj, förlåt! Tillhörde din *mamma* den här stammen? Nej visst nej. Du vet ju inte vem din mamma är.”

Piper kastade sig mot henne, men innan det hann bli slagsmål röt Hedge: ”Nu räcker det där bak! Föregå med gott exempel, annars plockar jag fram baseballträet!”

Gruppen lufsade vidare till nästa monter, men tjejerna fortsatte att ropa små gliringar till Piper.

”Skönt att vara hemma på reservatet igen, eller?” frågade en med ljuv röst.

”Pappa är väl för full för att jobba”, sa en annan med falsk medkänsla. ”Det var därför hon blev kleptoman.”

Piper struntade i dem, men Jason var färdig att själv klippa

till dem. Okej, han kom inte ihåg Piper eller ens vem han själv var, men han visste att han avskydde mobbare.

Leo tog tag i hans arm. ”Ta det lugnt. Piper gillar inte att vi beskyddar henne. Och dessutom, om de där tjejerna fick veta sanningen om hennes pappa, så skulle de kasta sig på marken och ropa: ’Vi är inte värdiga!’”

”Varför det? Vad är det med hennes pappa?”

Leo skrattade klentroget. ”Du skojar inte? Du kommer faktiskt inte ihåg att din tjejs pappa . . .”

”Du, jag önskar att jag gjorde det, men jag kommer inte ens ihåg *henne*, och än mindre hennes pappa.”

Leo visslade till. ”Som du vill, mannen. Vi *måste* verkligen prata om det här när vi kommer tillbaka till skolan igen.”

De kom till bortre änden av utställningssalen, där ett par stora glasdörrar ledde ut till en terrass.

”Då så, snuttungar”, sa Hedge. ”Nu ska ni få se Grand Canyon. Försök låta bli att ha sönder den. Utsiktsplatsen ska klara att bära samma vikt som sjuttio jetplan, så ni små pluttisar är helt trygga där ute. Och försök helst inte knuffa ut varandra över kanten, det blir bara en massa papper att fylla i för mig.”

Tränaren öppnade dörrarna, och allihop gick ut. Grand Canyon bredde ut sig framför dem, livs levande och i egen hög person. En hästskoformad avsats av glas stack ut över kanten, så att man kunde se rakt ner genom den.

”Oj”, sa Leo. ”*Helt* okej utsikt.”

Jason var tvungen att hålla med. Fast han hade tappat minnet och hade en känsla av att han inte hörde hemma här, så kunde han inte annat än att bli imponerad.

Grand Canyon var större och bredare än man förstod av bilder på den. De stod så högt upp att fåglarna kretsade omkring

under fötterna på dem. Hundrafemtio meter nedanför dem vindlade en flod i ravinens botten. Åskmolnen hade tätnat på himlen medan de var inomhus, och de kastade skuggor likt arga ansikten över klipporna. Så långt Jason såg åt alla håll skar röda och grå raviner genom öknen, som om en vansinnig gud hade satt kniven i landskapet.

Jason fick en stickande smärta i pannan. *Vansinniga gudar* … Varifrån hade den tanken kommit? Det kändes som om han hade varit i närheten av nånting viktigt – nåt som han borde känna till. Han fick också en tydlig känsla av att han svävade i fara.

”Hur är det?” frågade Leo. ”Du tänker väl inte spy ut i Grand Canyon? I så fall borde jag ha tagit med mig kameran.”

Jason tog tag om räcket. Han huttrade och svettades, men det hade inte med höjden att göra. Han blinkade, och smärtan i pannan avtog.

”Ingen fara”, fick han fram. ”Bara lite huvudvärk.”

Åskan mullrade ovanför dem. En kall vindby kastade honom nästan åt sidan.

”Det här kan inte vara säkert.” Leo tittade upp mot molnen. ”Ovädret är precis ovanför oss, men överallt annars är himlen blå. Sjukt, va?”

Jason tittade upp och såg att Leo hade rätt. En mörk ring av moln hade parkerat sig ovanför avsatsen, men i övrigt var himlen helt molnfri åt alla håll. Det gav Jason onda aningar.

”Okej, snuttungar!” vrålade Hedge. Han blängde på ovädret, som om det störde honom också. ”Vi kanske måste avbryta det här, så sätt igång och jobba! Kom ihåg, ni ska fullborda meningarna på svarsbladen!”

Åskan dånade, och Jason började få ont i huvudet igen. Utan

att riktigt veta varför stoppade han handen i jeansfickan och tog upp ett mynt – en rundel av guld, stor som en femkrona, men tjockare och ojämnare. På ena sidan var en bild av en stridsyxa präglad. På den andra ett mansansikte omgivet av lagerkransar. Inskriptionen på myntet var nånting i stil med IVLIVS.

”Wow, är det där guld?” frågade Leo. ”Har du gömt det för oss hela tiden?”

Jason stoppade undan myntet. Han undrade hur han hade fått tag i det och varför han hade en känsla av att han skulle behöva det snart.

”Det är inget särskilt”, sa han. ”Bara ett mynt.”

Leo ryckte på axlarna. Han kanske var tvungen att hålla hjärnan lika sysselsatt som händerna. ”Kom då”, sa han. ”Slår vad om att du inte törs spotta över kanten.”

De jobbade inte särskilt hårt med svarsbladet. För det första var Jason alldeles för upprörd av ovädret och sina egna förvirrade känslor. För det andra hade han ingen aning om hur han skulle ”namnge tre sedimentära strata som ni har iakttagit” eller ”beskriva två exempel på erosion”.

Leo var inte till nån hjälp. Han var alldeles för upptagen med att bygga en helikopter av piprensare.

”Kolla här.” Han kastade iväg helikoptern. Jason trodde att den skulle störta, men rotorbladen av piprensare snurrade faktiskt. Den lilla helikoptern tog sig halvvägs över ravinen innan den tappade farten och snurrade ner i bråddjupet.

”Hur gjorde du det där?” frågade Jason.

Leo ryckte på axlarna. ”Skulle ha blivit bättre med ett par gummisnoddar.”

”Allvarligt talat”, sa Jason, ”är vi kompisar?”

”Sist jag kollade, så.”

”Är du säker? När träffades vi första gången? Vad pratade vi om?”

”Det var …” Leo rynkade pannan. ”Jag minns inte exakt. Jag har faktiskt ADHD. Vänta dig inte att jag ska komma ihåg detaljer.”

”Men jag kommer inte ihåg dig *alls*. Jag kommer inte ihåg nån här. Tänk om …”

”Du har rätt och alla andra har fel?” frågade Leo. ”Tror du att du bara dök upp här i morse, och alla vi andra har falska minnen av dig?”

En liten röst i Jasons huvud sa: *Det är precis vad jag tror.*

Men det lät vansinnigt. Alla här verkade ta honom för given. Alla uppförde sig som om han var en normal del av klassen – alla utom tränaren, Hedge.

”Ta svarsbladet.” Jason räckte papperet till Leo. ”Jag är snart tillbaka.”

Innan Leo hunnit protestera gick Jason iväg.

Gruppen från deras skola hade stället för sig själva. Kanske var det för tidigt på dagen för turister, eller så hade de blivit bortskrämda av det konstiga vädret. Eleverna från Wilderness School hade spritt ut sig i par över avsatsen. De flesta stod bara och skojade med varandra eller pratade. Några av killarna släppte småslantar över kanten. Ungefär tio meter bort försökte Piper fylla i sitt svarsblad, men hennes korkade arbetskamrat Dylan stötte på henne, la handen på hennes axel och gav henne sitt bländande vita leende. Hon knuffade bort honom gång på gång, och när hon fick syn på Jason gav hon honom en blick som sa: *Stryp den här killen åt mig.*

Jason vinkade åt henne att vänta. Han gick fram till Hedge, som stod och stödde sig på sitt baseballträ och tittade på molnen som tätnade.

”Har du gjort det här?” frågade tränaren.

Jason tog ett steg bakåt. ”Gjort vad då?” Det lät som om tränaren just hade frågat om *han* hade framkallat åskvädret.

Hedge blängde på honom, och hans små ögon glimmade under kepsens skärm. ”Försök inte med mig, grabben. Vad gör du här, och varför stör du när jag försöker sköta mitt jobb?”

”Menar du . . . att du *inte* känner mig?” sa Jason. ”Att jag inte är en av dina elever?”

Hedge fnös. ”Jag har aldrig sett dig förrän i dag.”

Jason blev så lättad att han nästan började gråta. Han höll inte på att bli galen. Han *var* faktiskt på fel ställe. ”Coach, jag har ingen aning om hur jag kom hit. Jag bara vaknade på skolbussen. Det enda jag vet är att jag inte borde vara här.”

”Det stämmer.” Hedge sänkte sin barska röst till ett mummel, som om han ville berätta en hemlighet. ”Du har stor makt över diset, grabben, om du kan få alla här att tro att de känner dig, men mig lurar du inte. Jag har känt monsterlukt i flera dagar nu. Jag visste att vi hade en infiltratör, men du luktar inte som ett monster. Du luktar som ett halvblod. Jaha – vem är du, och varifrån har du kommit?”

Jason fattade inte mycket av det tränaren sa, men han bestämde sig för att svara ärligt. ”Jag vet inte vem jag är. Jag har tappat minnet. Du måste hjälpa mig.”

Hedge studerade hans ansikte, som om han försökte läsa Jasons tankar.

”Toppen”, muttrade Hedge. ”Du talar sanning.”

”Det är klart att jag gör! Och vad betydde det där om monster och halvblod? Är det kodord för nånting?”

Hedge såg misstänksam ut. En del av Jason undrade om mannen var knäpp. Men den andra delen visste bättre.

”Du grabben”, sa Hedge, ”jag vet inte vem du är. Jag vet bara *vad* du är, och det betyder problem. Nu är ni tre som jag måste skydda, inte bara två. Är du specialleveransen? Är det så det ligger till?”

”Vad pratar du om?”

Hedge tittade på ovädret. Molnen blev tätare och mörkare, stod precis rakt ovanför avsatsen.

”I morse”, sa Hedge, ”fick jag ett meddelande från lägret. De sa att ett uppsamlingsteam var på väg. De kommer för att hämta en specialleverans, men jag fick inte veta några detaljer. Bra, tänkte jag. De två som jag bevakar är ganska mäktiga, och äldre än de flesta. Jag vet att nån smyger på dem. Jag känner lukten av ett monster i gruppen. Jag antar att det är därför lägret plötsligt har fått så bråttom med att hämta dem. Men sen dyker *du* upp ur tomma intet. Betyder det att du är specialleveransen?”

Det värkte värre än nånsin i Jasons panna. *Halvblod. Läger. Monster.* Han visste fortfarande inte vad Hedge pratade om, men orden gav honom en häftig huvudvärk – som om hjärnan försökte få tillgång till information som borde ha funnits i den, men inte gjorde det.

Han snubblade till, och Hedge fick tag i honom. Fast tränaren var så liten hade han nävar av stål. ”Hallå, stopp där, snuttunge. Säger du att du har tappat minnet? Okej. Då får jag väl lov att hålla ögonen på dig också, tills teamet kommer hit. Vi låter föreståndaren få rätsida på det hela.”

”Vilken föreståndare?” sa Jason. ”Vilket läger?”

”Ligg lågt bara. Förstärkningarna borde vara här snart. Förhoppningsvis händer det ingenting förrän . . .”

Blixtarna sprakade ovanför dem. Vinden tilltog. Svarsblad flög ut i Grand Canyon, och hela avsatsen skakade. Deras klasskamrater skrek, vinglade, och försökte hålla sig fast i räcket.

”Och jag var förstås tvungen att hålla på och utmana ödet”, grumsade Hedge. Han vrålade i megafonen: ”In med er, allihop! Kossan säger mu! Bort från avsatsen!”

”Jag tyckte att du sa att den här var stabil!” Jason måste skrika för att överrösta vinden.

”Under normala förhållanden”, instämde Hedge, ”men det här är inte normala förhållanden. Kom nu!”

II

JASON

OVÄDRET PISKADES UPP till en mindre orkan. Små tromber slingrade mot avsatsen, som trådarna från en enorm manet.

De andra eleverna skrek och sprang mot huset. Vinden slet åt sig deras anteckningsböcker, jackor, mössor och ryggsäckar. Jason kanade över det hala golvet.

Leo förlorade fotfästet och var nära att ramla ut över räcket, men Jason fick tag i hans jacka och drog in honom.

”Tack!” skrek Leo.

”In, in, in!” ropade Hedge.

Piper och Dylan höll upp dörrarna och föste in de andra. Pipers snowboardjacka flaxade vilt, och hennes mörka hår flög runt ansiktet. Jason tyckte att hon borde vara stelfrusen, men hon verkade lugn och självsäker – hon sa till de andra att det inte var nån fara och fick dem att fortsätta in.

Jason, Leo och Hedge sprang fram mot dörrarna, men det var som att springa i kvicksand. Blåsten tycktes göra motstånd, knuffa dem bakåt.

Dylan och Piper föste in ytterligare en av eleverna, men sen tappade de greppet om dörrarna. De slogs igen och stängde dem ute på avsatsen.

Piper drog i handtagen. På insidan bultade de andra på glaset, men dörrarna verkade ha fastnat.

”Dylan, hjälp till!” skrek Piper.

Med tröjan fladdrande i blåsten stod Dylan bara där med ett idiotiskt flin, som om han plötsligt njöt av stormen.

”Tyvärr, Piper”, sa han. ”Jag tänker inte hjälpa till mer.”

Han snärtade till med handleden, och Piper flög bakåt, dunsade in i dörrarna och halkade omkull på avsatsen.

”Piper!” Jason försökte springa framåt, men han hade blåsten emot sig och Hedge knuffade honom bakåt.

”Nej!” sa Jason. ”Släpp mig!”

”Jason och Leo, håll er bakom mig”, befallde tränaren. ”Det här är min strid. Jag borde ha förstått att han var vårt monster.”

”Va?” sa Leo. Ett kringflygande svarsblad slog till honom i ansiktet, men han viftade bort det. ”Vad då för monster?”

Tränarens keps blåste av, och i hans krulliga hår stack två knölar upp – som de bulor seriefigurer får när nån har slagit dem i huvudet. Hedge lyfte basebollträet, men det var inte ett vanligt slagträ längre. På nåt sätt hade det förvandlats till en klumpigt gjord klubba av en trädgren, där kvistar och blad fortfarande satt kvar.

Dylan gav honom det där vansinniga, lyckliga leendet. ”Kom igen nu, *coach*. Låt Jason anfalla mig! Du börjar ändå bli för gammal för det här. Var det inte därför de *pensionerade* dig till den här idiotiska skolan? Jag har varit i din klass hela terminen, och du har inte ens märkt det. Du börjar tappa väderkornet, gubbe.”

Tränaren gav till ett argt läte, som ett bräkande djur. ”Nu räcker det, snuttunge. Nu tar jag dig.”

”Tror du att du kan skydda tre halvblod på en gång, gamling?” Dylan skrattade. ”Lycka till.”

Dylan pekade på Leo, och en tromb dök upp runt omkring honom. Leo flög iväg från avsatsen som om han hade blivit kastad, men han lyckades vrida på sig i luften och slog emot klippväggen med sidan före. Han gled och klöste förtvivlat efter fäste för händerna. Till sist fick han tag i en smal klipphylla, ungefär tjugo meter nedanför avsatsen, och blev hängande där i fingrarna.

”Hjälp!” skrek han upp mot dem. ”Snälla, ett rep? Bungylina? Vad som helst!”

Hedge svor och slängde iväg sin klubba till Jason. ”Jag har ingen aning om vem du är, grabben, men jag hoppas att du kan slåss. Håll den där *varelsen* sysselsatt” – han pekade på Dylan med tummen – ”medan jag hämtar Leo.”

”Hämtar honom hur då?” frågade Jason. ”Tänker du flyga?”

”Inte flyga. Klättra.” Hedge sparkade av sig skorna, och Jason fick nästan en hjärtinfarkt. Tränaren hade inga fötter. Han hade klövar – getklövar. Och det innebar, förstod Jason, att det han hade på huvudet inte var bulor. Det var horn.

”Du är en faun”, sa Jason.

”Satyr!” fräste Hedge. ”Fauner är romerska. Men det där får vi ta senare.”

Hedge hoppade över räcket. Han seglade mot ravinens vägg och slog i den med klövarna först. Otroligt vigt skuttade han nerför branten, hittade fotfästen som inte var större än frimärken, duckade för virvelvindar som försökte anfalla honom när han letade sig fram mot Leo.

”Men vad gulligt!” Dylan vände sig mot Jason. ”Nu är det din tur.”

Jason kastade klubban. Det kändes meningslöst när blåsten var så stark, men klubban flög rakt mot Dylan, den svängde till och med lite när han försökte ducka, och klippte till honom så hårt i huvudet att han sjönk ner på knä.

Piper var inte lika omtöcknad som hon verkade. Hon slöt fingrarna om klubban när den rullade fram bredvid henne, men innan hon hunnit använda den reste Dylan sig upp. Blod – *guldfärgat* blod – rann från hans panna.

”Bra försök, grabben.” Han blängde på Jason. ”Men du får göra bättre ifrån dig än så där.”

Avsatsen skalv till. Hårfina sprickor syntes i glaset. Inne i museet slutade de andra eleverna att banka på dörrarna. De backade undan och tittade skräckslaget ut.

Dylan löstes upp i rök, som om molekylerna i hans kropp lossnade från varandra. Han hade samma ansikte och samma lysande, vita leende, men hela gestalten bestod plötsligt av virvlande, svart dimma, och ögonen var som elektriska gnistor i ett levande stormmoln. Rökaktiga, svarta vingar växte ut från hans rygg, och han lyfte från avsatsen. Jason tänkte att om änglar kunde vara onda, så skulle de se ut precis så.

”Du är en *ventus*”, sa Jason, men han hade ingen aning om hur han kände till det ordet. ”En stormens ande.”

Dylans skratt lät som en tornado som slet av ett tak. ”Jag är glad att jag väntade, halvgud. Leo och Piper har jag känt till i flera veckor. Jag kunde ha dödat dem när som helst. Men min härskarinna sa att en tredje var på väg – nån speciell. Hon kommer att ge mig en riklig belöning för din död.”

Ytterligare två tromber slog ner på var sida om Dylan och förvandlades till *venti* – spöklika ynglingar med vingar som rök och ögon som fladdrade av blixtar.

Piper låg kvar och låtsades vara omtöcknad, men hon hade fortfarande handen om klubban. Hon var blek i ansiktet, men gav Jason en beslutsam blick, och han förstod budskapet: *Håll dem upptagna. Jag drämmer till dem bakifrån.*

Söt, smart *och* våldsbenägen. Jason önskade att han kunde komma ihåg hur det var att vara ihop med henne.

Han knöt nävarna och gjorde sig beredd på anfall, men han fick inte ens en chans.

Dylan höjde handen. Bågar av elektricitet löpte mellan fingrarna, och han stötte till Jason i bröstet.

Pang! Jason låg med ens på rygg. Munnen smakade som brinnande aluminiumfolie. Han lyfte på huvudet och såg att det rykte om kläderna. Blixten hade gått rakt genom hans kropp och slagit av honom vänster sko. Tårna var svarta av sot.

Stormandarna skrattade. Vindarna rasade. Piper skrek trotsigt, men allting lät skrälligt och avlägset.

Ur ögonvrån såg Jason hur Hedge klättrade uppför klippbranten med Leo på ryggen. Piper hade kommit upp på fötter och viftade förtvivlat med klubban för att hålla de två extra andarna ifrån sig, men de bara lekte med henne. Klubban gick rakt genom deras kroppar, som om de inte alls var där. Och Dylan, nu en mörk, bevingad tornado med ögon, tornade upp sig över Jason.

”Stopp”, kraxade Jason. Han reste sig ostadigt upp, och han var inte säker på vem som blev mest förvånad: han själv eller stormandarna.

”Hur kan du vara i livet?” Dylans gestalt fladdrade till. ”Den blixten var stark nog att döda tjugo män!”

”Min tur”, sa Jason.

Han stoppade handen i fickan och tog fram guldmyntet.

Han lät instinkterna ta över när han slängde upp myntet i luften, som om han hade gjort det tusen gånger tidigare. Han fångade det i handen, och plötsligt höll han i ett svärd – ett tveeggat, skrämmande vasst vapen. Det räfflade fästet passade precis i handen, och alltihop var guld – fäste, parerstång och klinga.

Dylan morrade och backade undan. Han tittade på de två andra vindarna och skrek: ”Vad väntar ni på? Döda honom!”

De andra stormandarna verkade inte glada för den befallningen, men de kastade sig över Jason, med fingrarna sprakande av elektricitet.

Jason högg mot den första anden. Svärdet gick rakt genom den, och varelsens rökaktiga gestalt löstes upp. Den andra anden avfyrade en blixt, men Jasons svärd sög upp laddningen. Jason anföll – en snabb stöt, och så löstes den andra stormanden upp i guldgult pulver.

Dylan tjöt av ursinne. Han såg sig omkring som om han väntade sig att hans kompisar skulle samlas ihop igen, men guldpudret som blivit kvar efter dem skingrades för vinden. ”Omöjligt! Vem *är* du, halvblod?”

Piper blev så förbluffad att hon tappade klubban. ”Jason, hur . . . ?”

Sen hoppade Hedge upp på avsatsen igen och släppte ner Leo som en potatissäck.

”Andar, frukta mig!” brölade Hedge och spände armmusklerna. Sen tittade han sig omkring och upptäckte att det bara var Dylan kvar.

”Förbannat också, pojke!” fräste han åt Jason. ”Lämnade du ingen åt mig? Jag gillar utmaningar!”

Leo reste sig upp. Han andades tungt och såg fullständigt

förödmjukad ut. Han hade klöst så mycket i stenen att fingrarna blödde. ”Yo, Stålgeten, vad du nu är – jag har just ramlat ner i Grand Canyon! Sluta snacka om utmaningar!”

Dylan väste åt dem, men Jason såg rädslan i hans ögon. ”Ni har ingen aning om hur många fiender ni har väckt, halvblod. Min härskarinna kommer att förgöra *alla* halvgudar. Det här kriget kan ni inte vinna.”

Ovanför dem exploderade ovädret i en fullskalig storm. Sprickorna i avsatsen blev större. Regnet öste ner i stora sjok, och Jason blev tvungen att huka sig för att hålla balansen.

Ett hål öppnade sig i molnen – en virvlande cyklon i svart och silver.

”Min härskarinna kallar hem mig!” ropade Dylan förtjust. ”Och du, halvgud, ska följa med mig!”

Monstret kastade sig fram mot Jason, men Piper tacklade honom bakifrån. Båda två ramlade omkull. Leo, Jason och tränaren rusade fram för att hjälpa till, men anden skrek i raseri. Han gav ifrån sig en vindstöt som slog dem allihop bakåt. Jason och Hedge landade på rumpan båda två. Jasons svärd kanade iväg över glaset. Leo slog i bakhuvudet och rullade ihop på sidan, omtöcknad och stönande. Piper råkade mest illa ut. Hon slängdes av Dylans rygg och slog i räcket, och tumlade ut över avsatsens kant tills hon hängde över avgrunden i ena handen.

Jason gav sig iväg mot henne, men Dylan skrek: ”Jag nöjer mig med den här!”

Han högg tag i Leos arm och började stiga uppåt. Med sig drog han den halvt medvetslösa Leo. Stormen virvlade snabbare och sög dem uppåt som en dammsugare.

”Hjälp!” skrek Piper. ”Snälla!”

Sen gled hon av och föll skrikande ner i ravinen.

”Jason!” vrålade Hedge. ”Fånga henne!”

Tränaren kastade sig mot anden som en get fu-mästare – med en enda spark med klövarna slog han loss Leo ur andens grepp. Leo föll tryggt ner på avsatsen, men Dylan högg tag i tränarens arm i stället. Hedge försökte skalla honom, sen började han sparka och kalla Dylan för snuttunge. De steg uppåt i luften, allt snabbare.

Hedge ropade ner en sista gång: ”Rädda henne! Jag har anden!” Sen snurrade satyren och stormanden upp i molnen och försvann.

Rädda henne? tänkte Jason. *Hon är borta!*

Men instinkterna tog över igen. Han sprang fram till räcket, tänkte *Jag är galen* och hoppade över kanten.

Jason var inte höjdrädd. Men han var rädd för att krossas mot ravinens botten hundrafemtio meter längre ner. Han gissade att han inte skulle åstadkomma nåt annat än att dö tillsammans med Piper, men han drog in armarna och störtade ner med huvudet före. Ravinens sidor rusade förbi som en snabbspolad film. Ansiktet kändes som om det skulle skavas av.

På en bråkdels sekund hann han upp Piper, som fäktade vilt. Han slog armarna om hennes midja, blundade och väntade på döden. Piper skrek. Vinden ven i Jasons öron. Han undrade hur det skulle kännas att dö. Antagligen inget vidare. Han önskade att de på nåt sätt skulle kunna låta bli att slå i marken.

Plötsligt avtog blåsten. Pipers skrik blev till en halvkvävd flämtning. Jason antog att de var döda nu, men han hade inte känt att de slog i.

”J-Jason”, fick Piper fram.

Han öppnade ögonen. De föll inte. De svävade mitt i luften, trettio meter ovanför floden.

Han kramade om Piper hårt, och hon vred på sig så att hon kunde krama tillbaka. De var ansikte mot ansikte nu. Hennes hjärta slog så hårt att Jason kände det genom hennes kläder.

Hennes andedräkt luktade kanel. Hon sa: ”Hur kunde du …?”

”Det var inte jag”, sa han. ”Om jag kunde flyga, så tror jag att jag skulle veta …”

Men sen tänkte han: *Jag vet inte ens vem jag är.*

Han tänkte sig att de flög uppåt. Piper tjöt till när de lyfte nån meter. De svävade inte riktigt, märkte Jason. Han kände ett tryck under fötterna, som om de snarare balanserade uppe på en gejser.

”Luften håller oss uppe”, sa han.

”Jaha, säg åt den att hålla oss uppe bättre! Att ta oss härifrån!”

Jason tittade ner. Det lättaste skulle vara att försiktigt sjunka ner till ravinens botten. Sen tittade han upp. Det hade slutat regna. Stormmolnen var inte lika mörka längre, men det mullrade och blixtrade fortfarande om dem. Det fanns inga garantier för att andarna hade försvunnit för gott. Han hade ingen aning om hur det hade gått för Hedge och han hade lämnat kvar Leo där uppe, nästan medvetslös.

”Vi måste hjälpa dem”, sa Piper, som om hon hade läst hans tankar. ”Kan du …?”

”Vi får se.” Jason tänkte *Upp*, och genast for de iväg mot himlen.

Under andra omständigheter hade det varit häftigt att rida på vinden, men han var alldeles för chockad. Så fort de landade på avsatsen sprang de fram till Leo.

Piper vände på honom. Han stönade. Hans militärjacka var

genomvåt av regnet. Han hade rullat runt i monsterdamm så att hans lockiga hår glittrade av guld. Men han var i alla fall inte död.

”Dumma … fula … get”, muttrade han.

”Vart tog han vägen?” frågade Piper.

Leo pekade rakt upp. ”Kom aldrig ner igen. Snälla, säg att han inte räddade livet på mig.”

”Två gånger”, sa Jason.

Leo stönade ännu högre. ”Vad hände? Tornadokillen, guldsvärdet … Slog jag i huvudet? Jag hallucinerar, va?”

Jason hade glömt bort svärdet. Han gick fram till det och tog upp det från avsatsen. Klingan var välbalanserad. En ingivelse fick honom att snurra på det. Mitt i varvet krympte det ihop till ett mynt igen och landade i hans handflata.

”Japp”, sa Leo. ”Jag hallucinerar.”

Piper huttrade i sina genomblöta kläder. ”Jason, de där varelserna …”

”*Venti*”, sa Jason. ”Stormandar.”

”Okej. Du bar dig åt som om … som om du hade sett dem förr. Vem *är* du?”

Han skakade på huvudet. ”Det är ju det jag har försökt säga. Jag vet inte.”

Ovädret skingrades. De andra från Wilderness School stirrade ut genom glasdörrarna i fasa. Nu hade säkerhetsvakter börjat ta itu med låsen, men de verkade inte komma nånvart.

”Hedge sa att han var tvungen att skydda tre personer”, sa Jason. ”Jag tror att han menade oss.”

”Och det där som Dylan förvandlades till …” Piper rös. ”Herregud, jag fattar inte att han *stötte* på mig. Han kallade oss … vad var det? *Halvgudar*?”

Leo låg på rygg och stirrade upp mot himlen. Han verkade inte ha nån brådska att resa sig. ”Jag vet inte vad det där med *halv* ska betyda”, sa han. ”Men jag känner mig inte särskilt gudomlig. Känner ni er gudomliga?”

Det hördes ett sprött ljud, som när kvistar knäcks, och sprickorna i avsatsen började vidgas.

”Vi måste ta oss ner från den här”, sa Jason. ”Kanske om vi . . .”

”Ooo-kej”, avbröt Leo. ”Titta upp och berätta för mig om det där är flygande hästar.”

Först trodde Jason att Leo faktiskt *hade* slagit i huvudet för hårt. Sen såg han en mörk skepnad komma ner från öster – för långsam för att vara ett flygplan, för stor för att vara en fågel. När den kom närmare såg han ett par bevingade djur – grå, fyrbenta, precis som hästar – med den lilla skillnaden att de hade vingar med ett spann på åtta meter. Och de drog en färg-glatt målad vagn med två hjul.

”Förstärkningar”, sa han. ”Hedge sa att ett uppsamlings-team skulle komma och hämta oss.”

”Uppsamlingsteam?” Leo kämpade sig upp på fötter. ”Det låter smärtsamt.”

”Och var är det vi ska samlas?” undrade Piper.

Jason tittade på medan stridsvagnen landade på avsatsens bortre ände. De flygande hästarna fällde in vingarna och galopperade nervöst fram över glaset, som om de märkte att det var nära att spricka.

I vagnen stod två tonåringar – en lång, blond tjej som var lite äldre än Jason, och en stor kille med rakat huvud och kan-tigt ansikte. Båda två var klädda i jeans och orangefärgade t-shirtar, och de hade sköldar på ryggen. Tjejen hoppade av vagnen innan den ens hade stannat helt. Hon drog en kniv och

sprang fram mot Jason och de andra, medan den stora killen höll in hästarna.

”Var är han?” frågade tjejen. Hennes grå ögon var ilskna och lite skrämmande.

”Var är vem?” undrade Jason.

Hon rynkade pannan, som om det inte var ett godtagbart svar. Sen vände hon sig till Leo och Piper. ”Och Gleeson? Var är er beskyddare, Gleeson Hedge?”

Hette tränaren Gleeson i förnamn? Jason skulle ha skrattat, om inte hela morgonen hade varit så konstig och läskig. Gleeson Hedge: fotbollstränare, getmänniska, halvgudars beskyddare. Visst. Varför inte?

Leo harklade sig. ”Han blev tagen av några . . . tornadogubbar.”

”*Venti*”, sa Jason. ”Stormandar.”

Den blonda tjejen höjde på ögonbrynet. ”Menar du *anemoi thuellai*? Det är så de heter på grekiska. Vem är du, och vad har hänt?”

Jason gjorde sitt bästa för att förklara, men det var svårt att möta den där intensiva, grå blicken. Ungefär halvvägs genom historien kom killen från vagnen fram till dem och ställde sig och blängde på dem med armarna i kors. Han hade en regnbåge tatuerad på överarmen, vilket överraskade Jason.

När Jason var klar med historien såg den blonda tjejen inte glad ut. ”Nej, nej, nej! Hon sa att han skulle vara här. Hon sa att om jag kom hit, så skulle jag hitta svaret.”

”Annabeth”, grymtade den skalliga killen. ”Titta där.” Han pekade på Jasons fötter.

Jason hade inte tänkt mycket på saken, men hans vänstra fot var fortfarande naken. Blixten hade dragit av honom skon. Foten kändes rätt okej, trots att den såg ut som en bit kol.

”Killen med en sko”, sa den skallige. ”Han är svaret.”

”Nej, Butch”, envisades tjejen. ”Det kan han inte vara. Jag har blivit lurad.” Hon stirrade argt upp på himlen, som om den hade gjort nånting fel. ”Vad vill du mig?” vrålade hon. ”Vad har ni gjort med honom?”

Avsatsen darrade till, och hästarna gnäggade uppfordrande.

”Annabeth”, sa den skallige killen, Butch. ”Vi måste sticka. Vi tar med de här tre till lägret och försöker begripa oss på saken där. Stormandarna kanske kommer tillbaka.”

Hon muttrade en liten stund. ”Okej.” Hon gav Jason en ilsken blick. ”Det här får vi göra upp senare.”

Hon vände på klacken och marscherade iväg mot stridsvagnen.

Piper skakade på huvudet. ”Vad är det med *henne*? Vad håller ni på med?”

”Ja, verkligen”, instämde Leo.

”Vi måste få bort er härifrån”, sa Butch. ”Jag förklarar på vägen.”

”Jag följer inte med *henne* nånstans.” Jason nickade mot den blonda tjejen. ”Hon ser ut som om hon vill döda mig.”

Butch tvekade. ”Annabeth är okej. Ni får ha lite överseende med henne. Hon hade en vision som sa att hon skulle hit, och här skulle hon hitta en kille med bara en sko. Det skulle bli lösningen på hennes problem.”

”Vad då för problem?” frågade Piper.

”Hon har letat efter en kille från vårt läger som har varit borta i tre dagar”, sa Butch. ”Hon är rätt orolig för honom. Hon hoppades att han skulle vara här.”

”Vem då?” undrade Jason.

”Hennes kille”, sa Butch. ”Han heter Percy Jackson.”

III

PIPER

EFTER EN MORGON full av stormandar, getmänniskor och flygande pojkvänner borde Piper ha varit på väg att bli tokig. Men det enda hon kände var skräck.

Nu börjar det, tänkte hon. Precis som drömmen förutsa.

Hon stod i stridsvagnen tillsammans med Leo och Jason, medan den skalliga killen, Butch, höll i tömmarna, och den blonda Annabeth ställde in ett navigeringsinstrument av brons. De steg upp över Grand Canyon och vände österut, och den iskalla vinden gick rakt genom Pipers jacka. Bakom dem tätnade stormmolnen.

Vagnen krängde och skumpade. Det fanns inga säkerhetsbälten och vagnens bakre del var vidöppen. Piper undrade om Jason skulle fånga henne igen om hon ramlade. Det hade varit det allra mest störande den här morgonen – inte att Jason kunde flyga, utan att han hade hållit henne i famnen och ändå inte känt igen henne.

Hela terminen hade hon jobbat på ett förhållande och försökt få Jason att se henne som mer än en vän. Till sist hade hon fått den stora dumskallen att kyssa henne. De senaste veckorna hade varit de bästa i hennes liv. Och sen, för tre nätter

sen, hade drömmen förstört allting – den där fruktansvärda rösten som gav henne den fruktansvärda nyheten. Hon hade inte berättat om den för nån, inte ens Jason.

Nu hade hon inte ens *honom*. Det var som om nån hade suddat ut hans minne, och hon var fast i tidernas värsta makeover. Hon ville skrika. Jason stod precis bredvid henne: de där himmelsblå ögonen, det kortklippta, blonda håret, det gulliga lilla ärret på överläppen. Hans ansikte var vänligt och milt, men alltid lite sorgset. Och han bara stirrade mot horisonten och la inte ens märke till henne.

Under tiden var Leo lika irriterande som vanligt. ”Det här är så fett!” Han spottade ut en pegasfjäder ur munnen. ”Vart ska vi?”

”Till en trygg plats”, sa Annabeth. ”Det *enda* trygga stället för såna som vi. Halvblodslägret.”

”Halvblod?” Piper blev genast på sin vakt. Hon avskydde det ordet. Hon hade blivit kallad halvblod alldeles för många gånger – till hälften cherokes, till hälften vit – och det var aldrig en komplimang. ”Är det ett dumt skämt eller nåt?”

”Hon menar att vi är halvgudar”, sa Jason. ”Till hälften gudar, till hälften dödliga.”

Annabeth vände sig mot honom. ”Du verkar veta ganska mycket, Jason. Men jo, halvgudar. Min mamma är Athena, vishetens gudinna. Butch här är son till Iris, regnbågens gudinna.”

Leo frustade till. ”Är din morsa en regnbågsgudinna?”

”Har du problem med det, eller?” sa Butch.

”Nej, nej”, sa Leo. ”Regnbågar. Väldigt macho.”

”Butch är vår bästa hästkarl”, sa Annabeth. ”Han har jättebra hand med pegaserna.”

”Regnbågar och ponnyer”, mumlade Leo.

”Jag slänger ut dig ur vagnen”, varnade Butch.

”Halvgudar”, sa Piper. ”Du menar att du tror att du är . . . du tror att vi är . . .”

Plötsligt ljungade en blixt. Stridsvagnen skalv till, och Jason skrek: ”Vänsterhjulet brinner!”

Piper backade undan. Mycket riktigt brann hjulet, och vita lågor slickade sidan av vagnen.

Vinden dånade. Piper kastade en blick bakom dem och såg mörka gestalter ta form bland molnen. Det var fler stormandar som kretsade ner mot vagnen – de här liknade mer hästar än änglar.

Hon började: ”Varför är de . . .?”

”*Anemoi* kan ha olika former”, sa Annabeth. ”Ibland är de mänskliga och ibland hingstar, beroende på hur kaotiska de är. Håll i er nu. Det här kanske blir lite skakigt.”

Butch snärtade med tömmarna. Pegaserna spurtade, och vagnen blev suddig. Pipers mage vände sig. Det svartnade för ögonen, och när hon kunde se normalt igen var de på ett helt annat ställe.

Till vänster om dem sträckte sig ett kallt, grått hav. Snötäckta ängar, vägar och skogar bredde ut sig åt höger. Precis nedanför dem låg en grön dal, som en liten ö av vår, kantad av snöiga berg på tre sidor och vatten på den fjärde. Piper såg en klunga byggnader som påminde om grekiska tempel från antiken, ett stort, blått palats, bollplaner, en sjö och en klättervägg som såg ut att brinna. Men innan hon helt hann smälta det hon såg ramlade hjulen av, och stridsvagnen föll ner från himlen.

Annabeth och Butch försökte behålla kontrollen över den.

Pegaserna kämpade för att hålla vagnen i luften, men de verkade utmattade efter den höga farten nyss, och att bära både vagnen och fem personer blev för mycket för dem.

”Sjön!” skrek Annabeth. ”Styr mot sjön!”

Piper kom ihåg nåt som hennes pappa hade berättat en gång, om att det var lika illa att landa i vatten från hög höjd som att hamna på land.

Och sen – *BOOM*.

Den värsta chocken var kylan. Hon var under vatten, så desorienterad att hon inte visste vilket håll som var upp.

Hon hann precis tänka: *Det här vore ett dumt sätt att dö på*. Sen dök ansikten upp i det gröna dunklet – flickor med långt, svart hår och lysande gula ögon. De log mot henne, högg tag om hennes axlar och drog upp henne.

De kastade upp henne på land, flämtande och huttrande. I närheten stod Butch i vattnet och skar loss pegasernas förstörda selar. Hästarna verkade lyckligtvis oskadda, men de flaxade med vingarna och skvätte vatten överallt. Jason, Leo och Annabeth var redan uppe på land, omgivna av människor som gav dem filtar och ställde en massa frågor. Nån tog tag i Pipers armar och hjälpte henne att resa sig. Tydligen trillade folk i sjön ganska ofta, för en trupp killar och tjejer kom springande med stora bronsgrejor som såg ut som fläktar och blåste het luft över Piper, och på två sekunder var hennes kläder torra.

Minst tjugo personer flockades omkring dem – den yngsta var ungefär nio och den äldsta i gymnasieåldern, arton eller nitton – och allihop hade likadana orangefärgade t-shirtar som Annabeth. Piper tittade tillbaka mot sjön och såg de där konstiga flickorna precis under ytan. Deras hår böljade i strömmen och de vinkade hejdå innan de försvann ner i djupet. En

sekund senare kastades resterna av stridsvagnen upp från sjön och landade i närheten med ett vått brak.

”Annabeth!” En kille med båge och koger på ryggen trängde sig fram bland de andra. ”Jag sa att du fick *låna* stridsvagnen, inte förstöra den!”

”Hemskt ledsen, Will”, suckade Annabeth. ”Jag ska laga den, jag lovar.”

Will tittade surt på sin sönderslagna vagn. Sen såg han värderande på Piper, Leo och Jason. ”Är det de här tre? Betydligt äldre än tretton. Varför har de inte blivit erkända ännu?”

”Erkända?” frågade Leo.

Innan Annabeth hunnit förklara sa Will: ”Har du sett några spår av Percy?”

”Nej”, erkände Annabeth.

De andra muttrade. Piper hade ingen aning om vem den här Percy var, men det verkade som om det här med att han hade försvunnit var en stor grej här.

En annan flicka klev framåt. Hon var lång, asiatisk, perfekt sminkad, hade mörkt hår i korkskruvslockar och bar massor av smycken. På nåt sätt lyckades hon få jeans och orange t-shirt att se glamorösa ut. Hon sneglade på Leo, fäste blicken på Jason en stund som om han kanske var värd hennes uppmärksamhet och log sen stelt mot Piper, som om hon hade varit en veckogammal burrito som just hade plockats upp ur en soptunna. Piper kände igen typen. Hon hade haft med många tjejer som den här att göra på Wilderness School och varenda idiotisk skola som hennes pappa hade skickat henne till. Piper förstod med en gång att de skulle bli fiender.

”Nåja”, sa tjejen, ”jag hoppas att de är värda besväret.”

Leo fnös. ”Oj, tack. Är vi dina nya husdjur, eller?”

”Eller hur”, sa Jason. ”Vad sägs om att ni berättar lite innan ni börjar döma oss – som vad det här är för ställe, varför vi är här och hur länge vi måste stanna?”

Piper undrade samma sak, men en våg av oro sköljde över henne. *Värda besväret.* Om de bara hade vetat om hennes dröm. De hade ingen aning . . .

”Jason”, sa Annabeth, ”jag lovar att vi ska svara på era frågor. Och Drew” – hon rynkade pannan mot den modellsnygga tjejen – ”alla halvgudar är värda att rädda. Men jag måste medge att utflykten inte fick det resultat jag hoppades.”

”Hallå”, sa Piper, ”vi bad inte om att komma hit.”

Drew fnös. ”Och ingen vill *ha* er här, gullet. Ser ditt hår alltid ut som en död grävling?”

Piper tog ett steg framåt, beredd att klippa till henne, men Annabeth sa: ”Stopp, Piper.”

Piper stannade. Hon var inte ett dugg rädd för Drew, men Annabeth ville hon helst inte få till fiende.

”Vi måste se till att nykomlingarna känner sig välkomna”, sa Annabeth med ytterligare en menande blick på Drew. ”Vi ska ge dem en guide var, och så ska de få en rundtur i lägret. Förhoppningsvis blir de erkända före lägerelden i kväll.”

”Kan nån berätta vad *erkänd* betyder?” frågade Piper.

Plötsligt hördes en samfälld flämtning. De andra backade undan. Först trodde Piper att hon hade gjort nåt dumt. Sen upptäckte hon att deras ansikten badade i ett konstigt, rött ljus, som om nån hade tänt en lampa bakom henne. Hon vände sig bort och glömde nästan bort att andas.

Ovanför Leos huvud svävade ett flammande hologram – en brinnande hammare.

”Det där”, sa Annabeth, ”är ett erkännande.”

”Vad har jag gjort?” Leo backade bakåt mot sjön. Sen tittade han upp och skrek: ”Brinner mitt hår?” Han duckade, men symbolen följde efter honom, guppande och kryssande så att det såg ut som om han försökte skriva nåt i eldskrift med huvudet.

”Det här kan inte vara bra”, muttrade Butch. ”Förbannelsen . . .”

”Butch, håll tyst”, sa Annabeth. ”Leo, du har just blivit erkänd . . .”

”Av en gud”, avbröt Jason. ”Det där är väl symbolen för Vulcanus, va?”

Alla tittade på honom.

”Jason”, sa Annabeth försiktigt, ”hur visste du det?”

”Jag vet inte.”

”Vulcan?” undrade Leo. ”Jag *gillar* inte ens Star Trek. Vad pratar du om?”

”Vulcanus är det romerska namnet på Hefaistos”, sa Annabeth. ”Eldens och smedernas gud.”

Den brinnande hammaren bleknade bort, men Leo fortsatte att slå i luften som om han var rädd för att den skulle följa efter honom. ”Gud över *vad*? Vem?”

Annabeth vände sig till killen med bågen. ”Will, kan du ta med dig Leo på en rundtur? Presentera honom för hans kamrater i stuga nio.”

”Visst, Annabeth.”

”Vad är stuga nio?” frågade Leo. ”Och jag är ingen vulcan!”

”Kom nu, Spock, jag ska förklara.” Will la handen på hans axel och drog honom med sig mot stugorna.

Annabeth vände blicken mot Jason igen. I vanliga fall brukade Piper inte gilla att andra tjejer kollade in hennes pojkvän, men Annabeth verkade inte bry sig om att han var snygg.

Snarare studerade hon honom som om han var en invecklad ritning. Till sist sa hon: ”Sträck ut armen.”

Piper gjorde stora ögon när hon såg vad Annabeth tittade på.

Jason hade tagit av sig vindtygsjackan efter sitt dopp i sjön så att han nu var bararmad, och på insidan av höger underarm syntes en tatuering. Hur kom det sig att Piper aldrig förr hade sett den? Hon hade tittat på Jasons armar miljoner gånger. Tatueringen kunde förstås inte bara plötsligt ha hamnat där, men den var gjord i mörka färger och omöjlig att missa: ett dussin raka linjer, som en streckkod, och ovanför dem en örn och bokstäverna SPQR.

”Jag har aldrig förr sett ett sånt här märke”, sa Annabeth. ”Var har du fått det?”

Jason skakade på huvudet. ”Jag börjar bli väldigt trött på att säga det här, men jag vet inte.”

De andra trängde sig närmare och försökte titta på Jasons tatuering. Märkena tycktes störa dem *väldigt* mycket – nästan som en krigsförklaring.

”Det ser ut som om det är inbränt i din hud”, påpekade Annabeth.

”Det är det”, sa Jason. Sen gjorde han en grimas, som om han hade ont i huvudet. ”Jag menar . . . jag tror det. Jag minns inte.”

Ingen sa nånting. Uppenbarligen såg de andra i lägret Annabeth som sin ledare. De väntade på hennes dom.

”Han måste gå raka vägen till Keiron”, avgjorde Annabeth. ”Drew, kan du . . .?”

”Absolut.” Drew stack armen under Jasons. ”Följ med mig, snygging. Jag ska presentera dig för vår föreståndare. Han är

... *intressant*." Hon gav Piper en självbelåten blick och ledde Jason bort mot det stora huset uppe på kullen.

Folksamlingen började skingras, tills bara Annabeth och Piper stod kvar.

"Vem är Keiron?" frågade Piper. "Har Jason råkat illa ut på nåt sätt?"

Annabeth tvekade. "Bra fråga, Piper. Kom nu, jag ska visa dig lägret. Vi måste prata."

IV

PIPER

PIPER MÄRKTE SNART att Annabeth inte var särskilt engagerad i rundturen.

Hon pratade om alla fantastiska saker som lägret kunde erbjuda – magiskt bågskytte, pegasritter, brinnande klättervägg, strider mot monster – men hon verkade inte upprymd, som om hon hade tankarna på annat håll. Hon pekade ut mässpaviljongen som hade utsikt över Long Islandsundet. (Ja, Long Island i New York – så långt hade de färdats i stridsvagnen.) Annabeth förklarade att de flesta bara var i Halvblodslägret på sommaren, men att några av dem stannade här året runt, och lägret hade fått så många fler medlemmar att det var fullt till och med nu på vintern.

Piper undrade vilka som drev lägret och hur de hade vetat att Piper och hennes vänner hörde hemma här. Hon undrade om hon skulle bli tvungen att stanna på heltid, och om hon skulle vara bra på nån av aktiviteterna. Kunde man få underkänt i strider mot monster? En miljon frågor bubblade i huvudet, men Annabeths humör fick henne att vara tyst.

När de gick upp på en kulle i lägrets utkant vände Piper sig om och fick en fantastisk utsikt över dalen – den stora skogen i

nordväst, den underbara stranden, bäcken, kanotsjön, frodigt gröna ängar och hela samlingen av stugor – en egendomlig samling byggnader uppställda som ett grekiskt omega, W, med en båge av hus runt en stor gräsplan och två vingar som stack ut längst ner på var sida. Piper räknade till tjugo stugor allt som allt. En lyste som guld, en annan som silver. En hade gräs på taket. Ännu en annan var knallröd och omgiven av diken med taggtråd. En var svart, och lysande gröna facklor brann framför den.

Alltihop såg ut som en helt annan värld än de snöklädda kullarna och ängarna utanför.

”Den här dalen är osynlig för de dödligas blickar”, sa Annabeth. ”Som du ser är vädret här kontrollerat också. Varje stuga står för en grekisk gud – ett ställe där den gudens barn bor.”

Hon tittade på Piper som om hon försökte bedöma hur Piper skulle hantera upplysningarna.

”Du menar att min mamma var gudinna.”

Annabeth nickade. ”Du tar det här väldigt lugnt.”

Piper skulle inte ha kunnat förklara varför. Hon kunde inte medge att det här bekräftade en konstig känsla som hon hade haft i åratal, efter alla gräl hon hade haft med sin pappa om varför det inte fanns några foton på hennes mamma i huset och varför han aldrig ville berätta exakt hur eller varför mamman hade lämnat dem. Men framför allt hade drömmen varskott henne om att det här skulle hända. *Snart kommer de att hitta dig, halvgud*, hade rösten mullrat. *När de gör det ska du följa anvisningarna. Samarbeta, så får din far kanske leva.*

Piper drog ett ostadigt andetag. ”Efter allt som har hänt i dag är det väl lite lättare att tro på. Och vem är min mamma då?”

”Det borde vi få veta snart”, sa Annabeth. ”Hur gammal är

du – femton? Gudarna ska erkänna en när man är tretton. Sån är överenskommelsen."

"Överenskommelsen?"

"De gav oss ett löfte i somras ... alltså, det är en lång historia ... men de lovade att inte strunta i sina halvgudabarn längre och att erkänna dem när de fyller tretton. Ibland tar det lite längre tid, men du såg hur snabbt Leo blev erkänd när han väl kom hit. Det borde du också bli snart. Vi får säkert nåt tecken i kväll vid lägerelden."

Piper undrade om hon skulle få en stor, brinnande hammare över huvudet, men med tanke på hennes otur skulle det säkert bli nånting ännu mer pinsamt. En lågande vombat, kanske. Vem hennes mamma än var, så hade Piper inga skäl att tro att hon skulle bli stolt över att erkänna en dotter som var kleptoman och hade alla möjliga problem. "Varför tretton?"

"Ju äldre man blir", sa Annabeth, "desto fler monster är det som upptäcker en och försöker döda en. Det brukar börja ungefär runt tretton. Det är därför vi skickar beskyddare till skolorna för att leta rätt på er och ta med er till lägret innan det är för sent."

"Såna som Hedge?"

Annabeth nickade. "Han är ... han var en satyr: till hälften människa, till hälften get. Satyrer jobbar åt lägret, letar rätt på halvgudar, skyddar dem och tar hit dem när tiden är mogen."

Piper hade inga svårigheter att tro på att Hedge var till hälften get. Hon hade sett honom äta. Hon hade aldrig gillat tränaren, men hon kunde inte tro att han hade offrat sig för att rädda dem.

"Vad hände med honom?" frågade hon. "När vi for upp i molnen, blev han ... är han borta för gott?"

”Svårt att säga.” Annabeth såg plågad ut. ”Stormandar … de är svåra att slåss mot. Till och med vårt bästa vapen, himmelsk brons, går bara rakt igenom dem om man inte lyckas överrumpla dem.”

”Jasons svärd gjorde damm av dem”, sa Piper.

”I så fall hade han tur. Om man träffar ett monster på rätt sätt kan man lösa upp dem och skicka tillbaka deras väsen till Tartaros.”

”Tartaros?”

”En kolossal avgrund i Underjorden, som de värsta monstren kommer ifrån. Liksom ett slags bottenlöst hål av ondska. Men i alla fall, när monstren väl har lösts upp tar det oftast månader, kanske år, innan de kan anta en gestalt igen. Men eftersom den här stormanden Dylan kom undan – ja, jag tror inte att han har nån anledning att låta Hedge leva. Men Hedge var beskyddare. Han visste vilken risk han tog. Satyrer har inte dödliga själar. Han kommer att återfödas som ett träd eller en blomma eller nånting.”

Piper försökte föreställa sig Hedge som en tuva ilskna penséer. Det gjorde henne ännu mer nerslagen.

Hon tittade på stugorna nedanför dem, och en olustkänsla sänkte sig över henne. Hedge hade dött för att hon skulle komma oskadd hit. Nånstans där nere fanns hennes mammas stuga, och det innebar att hon hade syskon, fler människor som hon måste svika. *Gör som vi säger åt dig*, hade rösten sagt. *Annars blir följderna plågsamma*. Hon stoppade händerna under armarna för att försöka hindra dem från att skaka.

”Det ordnar sig”, lovade Annabeth. ”Du har vänner här. Alla har vi upplevt en massa konstigheter. Vi vet hur det här känns.”

Det tvivlar jag på, tänkte Piper.